

AZ ALKOHOLISTA BETEG SZEMÉLYISÉGE

(Personalitatea bolnavului alcoolic)

Levendel L., Mezei A.

Akadémiai Kiadó Budapest 1972

Cartea lui *Levendel László* și *Mezei Árpád*, intitulată „Personalitatea bolnavului alcoolic”, utilizând circa 800 de surse bibliografice, tratează în 7 capitole pe 300 de pagini la un înalt nivel științific problema indicată în titlu.

Se pornește de la concepția adoptată de Organizația Mondială a Sănătății (WHO) și Organizația Internațională Contra Alcoolismului și a Drogurilor (ICAA), după care alcoolismul este o boală distrugătoare cu răspindire în masă, avind numeroase implicații sanitare, economice, sociale, familiale, ergonomice și personale. Numărul crescând al celor 25 de milioane de alcoolici din lume, rolul alcoolului în accidente de trafic, în criminalitate, sinucideri, divorțuri, pericolul iminent pentru copii și tineret, precum și lipsa de intensitate a luptei antialcoolice, constituie motive suficiente pentru cunoașterea mai aprofundată a acestei boli, cu etiologie multifactorială și pentru o nouă atitudine în organizarea combaterii lui. Autorii tind să activeze organele medico-sanitare în domeniul luptei antialcoolice, mai ales prin modificarea concepției despre esența fenomenului.

Autorii consideră alcoolic pe acel bolnav care bea sistematic și excesiv față de ceilalți indivizi ai mediului său social, care a ajuns în dependență psihică sau somatică față de alcool, fiind grav prejudiciat de acest consum din punct de vedere personal, social și economic. Rezumând principalele cunoștințe de alcoologie, subliniază că dintre cercetările biologice, sociologice și ale personalității ei consideră pe acestea din urmă ca cele mai fecunde, bazate pe propriile cercetări din acest domeniu.

După ce expun în detalii principalele direcții de cercetare ale personalității, autorii trec în revistă literatura psihoanalitică, personal-structurală și social-psihologică a personalității alcoolicului, apoi își rezumă propriile lor cercetări. Acest capitol constituie partea cea mai valoroasă a cărții. În studiul personalității alcoolicului au utilizat atât metode statistice, cât și cazuistice. Urmind o schemă-model de auto- și heteroanamneză, s-au străduit să întocmească despre fiecare caz studiat o biopatografie care să cuprindă nu numai date asupra bolii, dar și principalele elemente ale autobiografiei. Examenul și observațiile clinice au fost completate cu testul Rorschach.

Argumentat cu numeroase exemple concrete, autorii delimitează două sindroame din tulburările relației persoană-mediul. Unul este „sindromul stării de traumatizare multiplă a personalității alcoolicului”, în care pe lângă un intelect bun apare o personalitate imatură, dependentă, grave probleme de autoapreciere și o cumulare a factorilor care prejudiciază personalitatea. În celălalt sindrom al „insuportabilității”, apare în relația organism-mediul o disparitate, respectiv o discrepanță care poate fi un episod de incapacitate legată de timp, de fizic sau de altă natură, în care subiecții își caută refugiu în alcoolizare. Cele două sindroame sînt legate între ele și duc la concluzia că personalitatea alcoolicului este traumatizată nu numai în anumite faze ale dezvoltării ontogenetice, dar și în orice altă situație posibilă de viață.

Ultimele capitole ale cărții: „Legătura bolnavului alcoolic cu mediul și personalul sanitar”; „Tratamentul bolnavului alcoolic” și „Utilizarea cunoștințelor privind personalitatea alcoolicului în lupta contra alcoolismului” relevă de asemenea numeroase și valoroase rezultate, puncte de vedere și o bogată experiență legată de problema luptei antialcoolice.

dr. Z. Ander